

dem civili bello generōsos spiritus iugum subituros portendere. id quod Cice-
 ro Philippicis illi obiicit, dum currū eius leonibus iunctum, imperiosi hominis
 inuidiā ostentare memorat. Et Epistolis ad Atticū, qui auguriū id formidabat,
 ait: Tu Antonij leones pertimescas, caue, nihil est illo homine iucūdius: & quæ
 sequuntur reliqua. Sanè hominem qui arte, ingenio vel autoritate longè poten-
 tiorem se addicat sibi atq; subiiciat, per leonē ab homine domitū intelligimus,
 quippe quod feræ alioqui ferocissimæ validissimæq; impetum ferocitatemq;
 sopire mollireq; potuerit. Hac utitur cōparatione Nazianzenus, vbi Basilium
 ait non modo sibi conciliasse prius Eusebium, sed in suam ita sententiam attra-
 xisse, vt eius consilijs & monitis in omnibus parere videretur. Notū ex histo-
 rijs quid Megarensibus acciderit, apud quos Calsius leones, quos ædilibus lu-
 dis præparauerat, reliquisset. Cū verò ciuitas per Calenum caperetur, Mega-
 renses ferarū carceres effregerunt, earū vinculis relaxatis, vt irruentibus hosti-
 bus obiectæ, negotiū eis tantisper facefferent, dum sibi per morā aliquā con-
 sulere possent: sed enim longè aliter euenit, quia leonēs in ciues ipsos truculē-
 ti sæuitia cōuersi, tantā inermiū stragē edidere, dum obuios quosq; adoriūtur, E
 sternūt, atq; dilacerat, vt spectaculum id fuerit vel ipsi hostibus perquam mi-
 serabile. Atq; vt huiusmodi multa prætereamns, iam verò Pythagoricum præ-
 ceptum est, animalia curuunguia (ita mihi liceat γαυρόγυγα interpretari) nutriē-
 da non esse, quippe rapacitatem è ciuitate summoendā. Idem sc̄itit Æschylus,
 cū leonis catulum in Republica non alendum esse dicit his verbis:

Οὐ χρήν λέοντος σκῆμον ἐν πόλει τρέφειν,

Μαλλιστὰ μὲν λέοντα μὴν ἀλλετρεφῆν.

Ἢν δ' ἐστραφῆ τισὶ τοῖς τρόποις ἰπηρετῆν.

Catulum leonis alere in urbe non iuuat,

Magis cauendum ne leonem nutrias,

Quem qui educarit, eius & mores ferat.

Euripides verò nullo eos pacto censet admittēdos, Pythagoræ præceptū secu-
 tus, in quo sapienter quidem Æschylus hæc super Alcibiade, impotentiores id
 genus homines non accipiendos: cæterū si accepti fuerint æquo animo ferē-
 dos. At Euripides, vt Aristophanicus clamat Dionysius Ranis, in genuē magis
 locutus, si quidem vt apud Homerum habetur, F

Ὅν τι λέεισι καὶ ἀνδράσι ὄρκα πιστά.

I mmenfum itaq; furorem, quo quis impo-
 tētius exardescat, significare si collibuisse
 leonem effingebāt catulos suos diserpentem,
 imò exosantem, vt Græcum vocabulum ἐξω-
 σίζοντα interpretemur, non autē ἐκφοίζοντα (vt in
 vulgatis Hori exemplaribus eodē Capite bis
 positum nihil significat) quo quidem furore
 correptum olim Herculem, autores tradunt,
 eoq; insanix prouectum, vt non hospitis tan-
 tum filios enecarit, verū & in suos ipsius fi-
 lios vsque adeo sæuire solitū, vt eos interfecerit:
 quod non absimile est à pictura leonis pro-
 prios catulos diserpentis. Sanè Theocritus in
 Megara Herculis foemina, de furore quem is in liberos exercuerit hæc dicit:

Σχέτλιος ὁσ τὸξείων ἂ οἱ πόρον αἰσῶς ἀπὸ βλαπ

FVRROR INDOMITVS.

Ἢέτινος